

Sygn. akt I PK 76/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa K. L.
przeciwko Instytucji F. "[...]" w K.
o odszkodowanie i odprawę pieniężną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 stycznia 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 16 października 2014 r., sygn. akt IX Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 16 października 2014 r. oddalił apelację Instytucji F. „[...]” w K. od wyroku z dnia 5 lutego 2014 r. Sądu Rejonowego w K. zasądającego na rzecz powódki K. L. odszkodowanie za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę oraz odprawę z tytułu rozwiązania umowy o pracę z przyczyn niedotyczących pracownika.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła: I. naruszenie prawa materialnego tj.: 1) art. 45 § 1 k.p., przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że - w ramach stanu faktycznego sprawy - wypowiedzenie powódce stosunku pracy było nieuzasadnione; 2) art. 8 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (dalej

jako ustawa o zwolnieniach grupowych), przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę z powodką nie dotyczyła pracownika; II. naruszenie przepisów postępowania w sposób, który miał istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 378 § 1 oraz art. 386 § 1 k.p.c., przez nieuwzględnienie - mimo zarzutu apelacyjnego - naruszenia art. 45 § 1 k.p. oraz art. 8 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy o zwolnieniach grupowych, co doprowadziło do usankcjonowania postępowania pierwszoinstancyjnego i utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono występowaniem istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie, czy w sytuacji, gdy przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieoznaczony jest co prawda niezawiniona przez pracownika, jednak leżąca po jego stronie (jak długotrwała, chociaż jednorazowa choroba), ma zastosowanie ustawa o zwolnieniach grupowych oraz czy wypowiedzenie umowy o pracę na czas nieokreślony na podstawie jednej, acz długotrwałej choroby jest uzasadnione w świetle art. 45 ust. 1 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym

skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniających wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, już tylko dlatego, że formułuje je w oderwaniu od stanu faktycznego sprawy.

Uszło uwadze skarżącego, że podstawę zaskarżonego wyroku stanowiło ustalenie, iż wskazana przez pracodawcę przyczyna wypowiedzenia powódce umowy o pracę była nieprawdziwa, a faktyczną przyczyną była likwidacja jej stanowiska pracy. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że z wypowiedzeniem nieuzasadnionym w rozumieniu art. 45 § 1 k.p. mamy do czynienia zarówno wtedy,

gdy wskazana w oświadczeniu pracodawcy przyczyna faktycznie zaistniała, lecz - ze względu na jej wagę lub charakter - była niewystarczająca dla skutecznego dokonania wypowiedzenia, jak i wówczas, gdy przyczyna ta okazała się pozorna (fikcyjna, nierzeczywista, nieprawdziwa, nieistniejąca) i z tego właśnie względu nieuzasadniająca wypowiedzenia (por. np. wyrok z dnia 9 lipca 2008 r., I PK 2/08, OSNP 2009 nr 23-24, poz. 311 i powołane w nim orzecznictwo). Podkreśla się, że ponieważ prawo do odprawy powstaje w przypadku spełnienia przesłanek określonych w ustawie o zwolnieniach grupowych, a w szczególności zależy od przyczyn zwolnienia pracownika, wskazanie fikcyjnej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę pracownikowi w rzeczywistości zwolnionemu z przyczyn dotyczących pracodawcy (niedotyczących pracownika) nie pozbawia pracownika prawa do odprawy przewidzianej w art. 8 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy o zwolnieniach grupowych (por. wyrok z dnia 22 stycznia 2015 r., III PK 59/14, LEX nr 1666026 i przywołane w nim wcześniejsze orzeczenia).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.